Bijbels perspectief

Woord van de week

Mattheüs 20:17

Toen Jezus zou opgaan naar Jeruzalem, nam Hij de twaalven terzijde,
en onderweg sprak Hij tot hen:…

Wat Jezus tot hen sprak? Voor de derde keer bracht Hij zijn aanstaande lijden onder hun aandacht. We zagen dat de tweede aankondiging daarvan het nodige bij hen had losgemaakt: En zij werden zeer bedroefd (Matt. 17:23b). Ze waren, lettend op het taalgebruik in het Grieks, zoals we vorige week zagen, naar het schijnt behoorlijk aangeslagen.

Toch blijkt er, voor wie zorgvuldig doorleest wat er wordt meegedeeld tot aan deze derde lijdensaankondiging, sprake te zijn van een droefheid van slechts korte duur. Immers, in hoofdstuk 18 is de focus van de discipelen in eerste instantie volkomen ik-gericht. De NBG vertaling geeft die focus treffend weer in het begingedeelte van het opschrift dat zij plaatste boven de eerste perikoop: De grootste in het Koninkrijk der hemelen… Dát was wat hen schijnbaar behoorlijk bezighield, en in onder meer het volgende hoofdstuk blijkt de mate waarin dat het geval was. Dan is het namelijk Petrus die het nodig schijnt te vinden Jezus aan te spreken op het loon van het Hem volgen. En dat ligt, gelet op het antwoord van Jezus - zijn spreken over tronen, wel degelijk in het verlengde van de van de vraag naar het de grootste zijn. Je krijgt de indruk dat ze hierover, over het loon en de troon en de positie van een ieder, onderling hebben gesproken.

Hoe ook, de twaalf discipelen doen hier zonder meer blijken dat ze van wat Jezus inhoudelijk had duidelijk gemaakt in zijn eerste lijdensaankondiging, namelijk de noodzaak van het jezelf verloochenen tot en met een sterven aan jezelf, in het geheel niet hadden gevat. Had Jezus al niet vooraf heel raak opgemerkt (Matt. 16:23b) dat Petrus - en met hem de rest - niet bedacht was op de dingen van God maar op die der mensen? Wie de moeite neemt de perikoop na de derde lijdensaankondiging te lezen, Mattheüs 20:20 en volgend, die zal zien hoe hoog hen dit onderwerp van 'wie welke plaats straks gaat innemen ' heeft gezeten. De moeders van de zonen van Zebedéüs bemoeien zich er dan zelfs nota bene mee, het thuisfront! En hoe opmerkelijk dat het antwoord dat Jezus aan hen dan allemaal samen geeft weer neerkomt op dat allereerste thema: het jezelf verloochenen tot en met het sterven aan jezelf: 'groot heten' heeft te maken met dienaar willen zijn, het 'eerste zijn' met slaaf willen zijn. En dan trekt Jezus dat door op zichzelf, dat is dé inhoud van de lijdensaankondigingen: de kruisweg is de enige weg naar de troon (en daarbij gaat het dan om meer dan alleen behoud!).
Hoe opmerkelijk is in het antwoord van Jezus aan het thuisfront en zo aan de discipelen én ons, vanuit de vraag '[k]unt gij de beker drinken, die ik zal drinken?', naar voren komt dat ieder die zegt Jezus te willen volgen zijn voetspoor zal volgen: Mijn beker zult gij drinken (Matt. 20:23). Vatten wij dat? Of zijn we ook nog steeds ik-gericht. Het overdenken waard, vindt u niet.

Gebed
Als we iets nodig hebben Vader, dan is het wel een open hart en een gevoeligheid voor het spreken van Uw Geest. Juist op weg naar Pasen spelt Hij ons de enige weg, de waarheid en het leven - Uw Zoon. Zijn gehoorzaamheid tot in de dood. Behoud in de volste zin door sterven - eeuwig leven en deelhebben in de troon. Prent het ons in Drie-enig God om Jezus wil. Amen.